

אין להחזיר פרלה ע"י עומד מצובה ומיהו ללענין פתח מהטי
 היתר עומד לענין פרלה ע"י היתר עומד ככל ברור ומצדקה
 כ"ז גמלאן לסובר פרלהו ל"מ ברבע אפי' בלא בקצני בו רבים אבל
 למאן לסובר פרלהו בע"ז אלא לבקצני בו רבים פרלהו
 ברבע ובאבני העצם עצום לבטל תורת פתח וקורה מן
 הראשון אבל עכ"פ אורו מקום שפרץ אלו חושבין אורו לפתח
 כיון שאינו יותר משער רץ דע"י בקיעת ריבם בטל שם הפתח
 הראשון כיון שבקני בני מבני פתחא קצאי ונפתי בהאי פרלה
 איכ"ע עכ"פ הנהפלה אלו קורין בשם פתח חו אין לחלק בין עומד
 מצובה בין חצר למבוי וכיון דגם במבוי הפרלה מחשב לפתח
 אם עומד מצובה עליו מותר כמו בחצר ואע"פ דיש חילוק בין
 חצר למבוי לענין בקיעת ריבם שם העצם עצום ביטול פתחא
 קמחי שדיך במבוי ואל בחצר אבל לענין עומד מצובה אין לחלק
 בזה כ"ל נכון היטב העצם הדברים והלשונות שיעת הראשונים
 דבחרו אפי' בבקצני בו רבים פרלו בע"ז וקא"ו והנה בעיר
 המוקפת חומה ליהדין קד"י"ל דיש לה דין חצר משתתק המג"א
 אם מותר בבקצני בה ריבם וכח"כ דיש להחמיר ואמנם לדינא
 דבארבו דבחרו העיקר לדין פרלה עשרה נראה דאין להחמיר
 גם בעיר המוקפת חומה עשר דיו חבובה מהר"ט כיון ל"ל
 ובפרט דאנו מהקיני את העיר כל בבוהה סביב וכו"מ הפירוש
 חוק לעיר עשום מרת הפתח דהוי כמחילה גמורה ועיין בק"א
 בחס"ו והנה ה"מ חקדקה כיון ל"ו וא"כ אע"פ דמשתתק ל"ו
 להגב"א אם היו גם כהן דיו בחצר מ"ז ק"ו ל"ו בעירובין
 דספיקא לקולא ומכ"ס שיש לנו עמודי עולם היר"ף והרמב"ם
 שסבורים דגם בפ"מ מבני עמם דיו להפרלה בעשרה מה"ח
 להחמיר בה וכו"מ נ"מ המג"א בסוף כ"ו ס"ג דלא היו
 בקצני בו ריבם אלא כסוד"ל דבקצני בו ריבא עי"מ ואע"פ
 דיש ליהל בה ענין ביטול פרלה מ"מ אין להחמיר כ"ז וז"ל אם
 ל"ו ריבם הקין החל"ו ודאי הכוונ נעשהו בזה"פ אבל במקום
 דה"י מיניס יעמם בלי חוקן ומכ"ס אלא לפר"ה פחוה
 מעש"ו אין להחמיר מחל"מ דא"כ אהא מולא לנו על הראשונים
 וכ"ז מה"ז צדיקין ר"ף ה"ו וכו"מ אע"פ דמותר ל"ו ע"מ
 וה"ל דבחו"ו וכן הקולות חללו כל שאון סו"אן ברעם להחיות
 כזוה בעירי האון יורה לנפשו כיומאך עמו כעניניה העגנה
 הני"ה חבלי"ו ש"ו ואם חת"מם דא"כ יוד"ו וכו"מ דברי
 הכוזה בחסון מעריות העמים דיש שלמו באהבה -
 אהרן עשה טובים :

אורם גם אשר הנולד ל"כ לפתח מצד אש העלה
 בשר פיגול למזבח שפרץ פיגול ממנו וחת"ו נעשה
 נותר מחשב זה למעשה אם כי דבר חמקה דובר חינוי ראוה
 לדבריו עיקר והרי במה שהצלה על בני האדם לא היו רק
 הכשר לאלוהים ונעשה שחוקן לאינו מ"ק פיגול והמותר
 כההוה אח"ז וא"כ יחשב זה למעשה וכמו שאין אלו חושבין
 למעשה מה שהביא הוהת ואח"כ נעשה נותר כן א"ל לחשב
 למעשה מה שהבי' הפיגול למזבח ונראה מה מותר בדברי
 הרמב"ם פ"א מה"ל חגיגה א"ר"ן האמורה בזה"ה הוא שכל
 פנים בצורה ב"ט דראשון של חג ויבא עמו קרבן עולה בין מן
 העוף בין מן הבהמה וכו' שכל נעוה ביום ראשון ולא הביא
 עוה לא די ש"ה עשה מלוח עשה אלא עוה"ל על ל"ה שאנ"ר
 לא יראו ע"כ ירקס וא"ו נא"ו נא"ו נא"ו נא"ו ע"כ עשה מצ"ו
 ע"כ היו דאע"פ דע"י עשייתו שר"ה פנים בצורה גרים ה"מ
 שטובה במה שר"ה פני ירקס מ"מ ל"ו מיתב"ה נאעשה כיון
 דאין פעולה חוב קרבן למאן חוקק אלא ש"י מעשה ראוה
 העוה למאן חובו נכס"ו קרבן ול"ו במה ש"ל הביא ח"ו כיון
 שאנ"ר א"כ ירקס ענה א"כ"ס באש העלה הפיגול למזבח ע"י
 חנה עליו ה"ה ש"ל חוירי ממנו היסור המותר אח"כ מחשב
 ללאו שאנ"ר ונאמה שאנו מוכרחין לחלק לדעת רבינו במ"ס
 פ"ה מה"ל איסורי מנא על ה"ה עשה למנוח כל קרבן במנח
 ההרב בלא מנח לוקא שאנ"ר ואל השב"ט מנח כ"ו מחשב"ה
 ללאו שאנ"ר עצום דש"י חוקק בהשאלת הקרבן בני מנח נעשה
 ה"מ"ל דלא השב"ט מנח כ"ו ומחשב"ה למעשה מש"ל בראיית
 פ"ה מה"ל איסורי מנח על ה"ה עשה למנוח כל קרבן מיתב"ה
 ראיות פנים למאן בזה מעשה ללאו דלא יראו כ"י ירקס אי"כ
 מכ"ס ש"ל מיתב"ה המעשה שהעלה מנח ע"י מנח להנחת
 בזה היסור דלא חזרו"ו לאילו עוה מעשה וכ"ז נראה פשוט
 וברור :

חשובה ט

לפרעשבורג
 דוב ארבע על חדרי תורה קולע אל השערה דובר בשפה
 ברוחה כבוי ידיו ומו"ג רציו נפשי ומשוש לבי הרב המאה"ג
 החורף ויבקי המפירים לשם ולהלה החכם השלם איצ"ר בלום
 הן גבור כ"ש מיה' בער נ"י אכפנינהו"מער :

גם אשר רנה כ"ה להמלא באש מותר דוקא בכיות
 משכחה ביהם תי"ת והסוף על ת"י יוד"ו ס"ה"ו לו מכבר
 לא מסתבר כלל כאשר גם כ"ה הרגים בזה ומה מועיל היריף
 הק"י להחשב מעשה ה"ו אפי' חב"ל הכוה לא היו זה מעשה
 שא"ל שיה"ו הק"י ברבע פיגול הילנה לעבור עליו ב"ה והגם
 כי ה"ו אפשר לומר ולמן ביה"ה אחר חלוקה שאחר שמהנה ח"ל
 אינו נאכל עוד ובדל"י יעבור עליו הילנה ויבוא ליהי נותר הו
 הוי כעושה מעשה במה שהה החקן אבל כ"ו רחוק מדרך
 הי"ש :

הניף ידו בעים ריחו לתקור במהיר בשר הקשים אחר
 זמן אכילתן אי"ל"י דוהא להקור בכיות לחייבי עני'
 בלאו דל"א או אפי' בפתוח מכות נמי חייב על"י דדוהא
 באוהרה אכילה דנפקא מלא יאכל כי קודם הם ולא יאכל כיות
 מש"ל ב"ב בלאו דלא רחוקו אפי' בכ"ס נמי עכ"ד והנה מע"ל
 הרמ"ה והשגחה בפלפולו גם ענין ב"ל ויהא אי חייב בכ"ס או
 לא ולדבריו ש' סבורים דכ"י עובר באיסור כ"ס ולאן אית
 ב"י וידידי לא חדע אנה מלאו ה' לעובר עב"י בח"ס כל אשר
 פלפלו האחרונים בזה היינו א"ס"ס בו איסור ח"ס כמו בכל
 איסורים או"ס לחלק בין עמיני איסור אכילה לאפי' בכ"ס י"ס
 בו הלה גרמו סבורים דכ"י איסור ראי' וכ"מ ח"ץ בתשובותיו
 כ"י פ"ו אבל סימ' בח"ס לאו דכ"י לא אדע מי האומר כן והרי
 לא פליגי ב"ס וכו"ה אלא אי בעינן ככהות בתמן או בכיות
 אבל חוק כ"ס שחוקים בכ"ס גם אי וליעין ביעור מאכילה
 הינו אידך כה"ג אול"ם כ"ה כ"ה שמתעין ב"י אינו ראי'
 למותר דכ"י איתקם ראי' לאכילה וגם עיקר ב"י נכחעק מפאת
 איסור אכילה וכ"מ ח"ץ ריש פתחים אבל כמותו ל"ש זה

וריישב לפת הרמב"ם בזה נראה ע"י מה שבי"ה לו
 ביטוב קוב"י והנה"ה חמקה בחול ר"י אמר חייב
 ר"י ור"ל חמקה בחול והנה"ה חמקה בחול ר"י אמר חייב
 ור"ל אמר פטור ר"י חייב עדימה שפתי הוי מעשה
 ר"ל אמר פטור קא"ל לא הוי מעשה והנה"ה חמקה בחול
 הלוקין פליגי ר"י ור"ל שצוה שזכ"ל כ"ז זה ה"ס יעבר
 כיוס ולא אכלה דר"י טו"ט עצום דה"י לש"כ"ז ע"י פטור
 משום התראת ספק אבל משום לאו שאנ"ר לוקין עליו ולכ"ה
 למומר דלפי"ה דה"י קאמר וי"ל לא כ"ל כמשמעו בחר הכי
 דפליגי אמלתא דר"י דאמר גבי כל הוסיפו ממנו עד בוקר בא
 הכהוב ליהן עשה אחר"י ל"ה לומר שאין לוקין עליו לדיק ר"י
 טעמא דבא הכהוב ה"ל בא הכתיב לוקין עליו להחזיר
 ספק שמ"י הה"ה חמקה בחול לוקין עממא דבא הכהוב ה"ל לא בא
 הכהוב לוקין למנא לאו שאנ"ר לוקין עליו ופי' אליבא דר"י
 קאמר אמאי לא דייקמ"י ממלתא דהה"ה חמקה בחול ראי'
 כדלדיק ר"י אלא קאמר ה"ס דקסבר באידך דר"י דאמר ל"ש
 התראה אלא ודאי משמע דבכ"ר הכי עיי"ש שה"ל בדרך חקן
 ונראה